

insanca bir yaşam yolunda

HALK

BÜLTENİ

Birleşen halk yenilmez!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son Demek İçin Alanlardayız

Maltepe HKM ikinci kuruluş yıldönümü etkinliği 25 Şubat 2007 Pazar gün yapıldı. Sf:9

İnsanın Aşığılama Yöntemi Olarak FÜHUŞ Sf:10

İnsan bedeni üzerinden para kazanmak ve bunun yasalara bağlanması kadına yönelik bir aşığılamadır...

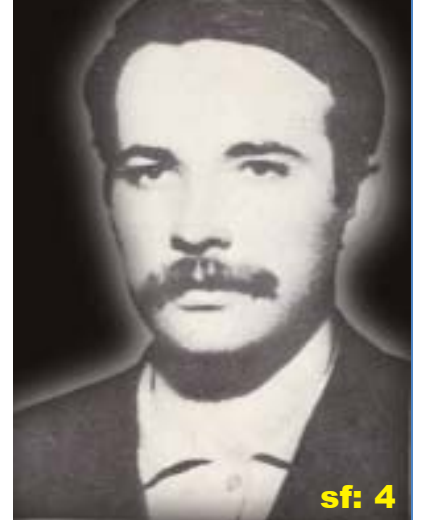

KAĞITHANE HALK KÜLTÜR MERKEZİ

Tel: 0212 321 02 58
e-mail: kagitanehkm@gmail.com

30 Mart 1972
Emperyalizme
ve
İşbirlikçilerine
Karşı Bir Savaş
Manifestosudur

NEWROZ
PIROZ BE

YAŞASIN
NEWROZ

YAŞASIN
HALKLARIN
KARDEŞLİĞİ

8 Mart dünya emekçi kadınlar günü yüzyılı aşkın bir süredir bütün dünyada emekçi kadınların birlik ve mücadele günü olarak kutlanıyor.

Hak için, adalet için, eşitlik için, dünyanın dört bir köşesinden kadınların sesi yükseliyor, bizim sesimiz yükseliyor.

Kanla, emekle örülmüş bir gündür 8 Mart.

8 Mart 1857 tarihinde Amerikalı emekçi kadınlar, bize bugünü armağan ettiler. Hayatlarını ortaya koydular ve muhteşem bir mücadele gününü ortaya çıkardılar.

Şimdilerde, kadınların sesi biraz yükselince, bir defalığına onların "gönlünü almak" isteyen düzen şaklabanları, gericiler, emperyalizmin işbirlikçileri, ellerinde çiçeklerle bin türlü hokkabazlık yapsalar da 8 Mart bizindir, emekçi kadınlarıdır. 1 Mayıs nasıl "Bahar Bayramı" saçmalığına sığmıyorsa, 8 Mart da sıradan bir "kadın günü" sahtekârlığının çerçevesine sığmıyor.

364 gün kadınların emeğini, iliğini sömürenler,

onları ikinci sınıf insan konumunda görek köleleştirilenler, 8

Mart günü geldiğinde bir yandan sırtarak "kadınlara saygı" belirtiyorlar, diğer yandan ise polis ordularını kadın mitinglerine yığıyorlar, birkaç yıl önce Beyazıt'ta olduğu gibi onları yerlerde sürüklüyorlar.

8 Mart Bizim Günümüzdür

8 Mart, bizim günümüzdür! Emekçi kadınların günüdür!

8 Mart, atölyelerde, evlerde yok pahasına çalıştırılan, üç kuruş için kanını, iliğini ortaya koyarken hiçbir kaydı ve sosyal güvencesi olmayan, "işçi"den bile sayılmayan emekçi kadınların günüdür.

8 Mart, tarlalarda, bahçelerde yük hayvanı gibi kullanılan, hayata ilişkin hiçbir konuda en küçük bir söz hakkı olmaksızın bir eşya gibi görülen kadınların günüdür.

8 Mart, "eve gelen kadın" adı altında hiçbir yasal güvenceye, hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın onur kırıcı koşullarda çalıştırılan ev hizmetçilerinin günüdür.

8 Mart, aileleri tarafından bir mal gibi alınıp satılan ve sonra sözde "namus" adına kurşunlanan, intihara sürüklenen Güldünya'ların günüdür.

8 Mart, hiç durmadan yoksulluğu artıran, toplumsal yapıyı yozlaştıran düzen tarafından fuhuşa zorlanan, insan tüccarları tarafından alınıp satılan kadınların günüdür.

8 Mart, ticarethaneye döndürülmüş okullarda güc-bela okumaya çalışırken bir de ırkçı-faşist çetelerin saldırısına uğrayan öğrenci kadınların günüdür.

8 Mart, uyuşturucularla geleceğimizi zehirleyen, çocuklarımızı ve hayatımızı yozlaştırıp çürüten bu çamur deryasına karşı duran kadınların mücadele günüdür.

8 Mart, emperyalizme, Ortadoğu'daki Amerikan işgaline karşı yumruklarımızı havaya kaldırdığımız, işgalciler tarafından katledilen on binlerce kadının acısını yüreklerimizde duyduğumuz gündür.

8 Mart, Siyonist İsrail'in işgali altında yıllardır zulme uğrayan, yerlerinden yurtlarından edilmiş, bir yandan kamplarda açlık ve hastalıklarla boğuşurken, diğer yandan ülkelerini savunmak için canlarını ortaya koyan kahraman Filistin kadınlarıyla dayanışma günüdür.

8 Mart, köyleri yakılmış, kentlerin varoşlarına sürülmüş, özgürce kendi kaderini tayin etme hakkı gasp edilmiş ve buna rağmen direnmekte olan yiğit Kürt kadınlarının günüdür.

8 Mart, en son marifetini Hrant Dink cinayetinde ortaya koyan ırkçı-faşist çetelere karşı halkların kardeşliği ve özgürlüğünü savunanların günüdür.

Bizim Gücümüz Her Şeye Yeter

Güç bizdedir. Bizim emekçi ellerimizdedir.

Yalanlara son!

Mücadele etmeyen hiçbir şey kazanamaz!

Bugünkü düzenin hiçbir temsilcisi, kadınlara hiçbir şey veremez.

İslami hareketin kadınlara sunduğu şey, kölelikten başka bir şey değildir. İslami hareket ve bugün hükümette olan yanar-döner işbirlikçi dinciler, bir gün olsun emekçi kadınların sorunlarıyla ilgilenmiş değillerdir. Kadınlar, onlar için yoktur. Yalnızca seçim zamanlarında bu büyük oy deposuna yönelik yağcılık yaparlar; onun dışında kadınlara layık gördükleri şey, Ortaçağın karanlığıdır, ev köleliğidir, çifte sömürüdür.

Onlarla karşıt cepheymiş gibi görünen sözde "laik" ve "özgürlükçü" kesimler zaten emekçi kadınların bırakın sorunlarını, yaşadığını bile bilmezler. Ne atölyeler, ne kölelik ücretleri onların ilgisini çekmez. "Yasalara kadınlar tanıdığı haklar"dan bol bol söz ederler ama milyonlarca güvencesiz kadın işçi onların defterinde yazılı değildir. Töre vahşeti üzerine acıklı manşetler atarlar, ama kapitalizmin işsizliğe ve yoksulluğa iten "töresi" üzerine tek bir sözcük bile söylemezler.

İrkçi-faşist çeteler ise her şeyden önce kadınların ve bütün özgürlük mücadelelerinin düşmanlarıdır. Cinayet ve katliamdan başka bir işleri yoktur, zaten emperyalist efendilerinden aldıkları görev de budur.

Nutuklara son!

Fuhuş konusunda söyledikleri yalandır!

Serbest piyasa ekonomisi içersinde her şeyin alınıp satılabileceğini

borazanlarla ilan edenlerin kadın bedeninin satılması konusunda söyleyebilecekleri tek bir söz bile yoktur. Bugünün dünya düzeni, yalnızca yetişkin kadınların değil, çocuk bedenlerinin bile satışa çıkarıldığı bir düzendir. Bugün milyonlarca kız ve erkek çocuk bedeni yoksul ülkelere özel turlar düzenleyen patronlara satılmaktadır ve bunlar BM raporlarında bile açık açık yazılmaktadır.

Sokak çeteleri ve uyuşturucu konusunda söyledikleri yalandır!

Bütün emekçi mahallelerini kumarla, uyuşturucularla zehirleyenler, emekçi çocuklarını so-

EMEKÇİ KADINLAR! CİNSEL, ULUSAL, SINIFSAK SÖMÜRÜYE SON DEMEK İÇİN MÜCADELEYE!

8 Mart kadınların konumuna, yeter demeye başladıkları, sokağa çıktıkları, biz de varız diye haykırdıkları, tarih yazmaya, tarih olmaya başladıkları gündür.

1857'de 8 Mart günü, Amerika'da New York'ta kadın tekstil işçileri sokağa çıktıklarında tek bir istekleri vardı: Eşit işe eşit ücret ve gündüz 14-16 saat olan çalışma saatlerinin düşürülmesi. Ama patronların ve devletlinin emekçi kadınlara... İşçilerin cenaze törenine 100 bini aşkın kişi katıldı.

8 Mart'ın tarihli işle boyasına kanlı bir mücadele geçmişine dayanıyor. 1910 yılında toplanan 2. Uluslararası Sosyalist Kadın Konferansı'nda dünyanın emekçi kadınlarının taleplerini ortaklaça dile getirebilecekleri bir gün olarak 8 Mart "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak ilan edildi.

Günümüzde kadınlar kapitalizmin ucuz işgücü oluşturmakta, evde, sokakta, yatak odasında, sokakta, okulda, fabrikada baskını ve sömürüyü yaşamaktadırlar. Toplumsal tabular nedeniyle eğitimleri engellenmektedir. Çocuklarının eğitimi, sağlığı ve gelişimi için olanakları ellerinden alınmaktadır. İşe ve namus cinayetlerine kurban edilmekte, taciz ve tecavüzlere maruz kalmaktadırlar. Eğitim olanaklarına ulaşabilen kadınlar ulaşamayanların kaderiyle yoksulluk ve işsizlikle boğuşan kadınların durumunu yansıtmaktadır. Kadınlar koruyucu sağlık hizmetlerine erişimlerinde zorluklar ve imkansızlıklarla karşılaşmaktadır. Sosyal güvencilerinden az yararlanan kesimi oluşturmakta, aile ve iş yaşamında borutlu sorunlarla nedeniyle kadın i-

şlerinde büyük bedel ödemektedir. Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da yok edilen halkların büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Emperyalist saldırganlığın neo-liberal politikaların yarattığı yıkım karşısında kadınlar büyük çoğunluğunu kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Kürt ulusunun yönelik imha ve ırkçı politikaları, devlet eliyle kırılan milliyetçi güven dalgası dairen çok kadınları vurmuştur.

Öğretmiş kadın kimliğinden özgürleşen, insanca yaşayan kadınların sesi, söz hakkını, örgütlenme eylem hakkını ve bütün haklarını savunmak için mücadele veren kadınlardır.

Halk Kültür Merkezleri, bildiriyle bütün emekçi kadınları 8 Mart'a çağırıyor

sosyalist barikat 26

ESENLER HALK KÜLTÜR MERKEZİ

Tel: 0212 629 31 36

e-mail: esenlerhkm@gmail.com

kak çetelerinin ağına itenler onlardır. Ayağa kalkmasın diye, isyan etmesin diye kadınlarımızın, çocuklarımızın beynini dumanla dolduranlar onlardır. En küçük bir demokratik tepkiyi polis sürüleriyle boğmak için ellerinden gelenleri yapanların yozlaşma ve uyuşturucuları önlemek için parmaklarını bile oynatmadığını herkes bilir.

Kardeşlik ve özgürlük konusunda söyledikleri yalandır!

Yıllardır Kürt evlerini ağıtlarla dolduranlar, İncirlik'ten ve bütün üslerden havalanan Amerikan uçaklarının Irak'lı kadınları katletmesine suç ortağı olanlar, çocuk katili İsrail'le anlaşma üzerine anlaşma yapanlar onlardır. Faşist katilleri cinayetlerden sonra tebrik edip kollayanlar onlardır.

Artık Yalanlara İnanmıyoruz!

Artık sokaklara çıkmak ve kendi doğru bildiğimizi haykırmak istiyoruz!

Bizler emekçi kadınlarız; dünyayı yaratan bizim elimizdir.

Kendi sözümüz var, onu söyleyeceğiz!

8 Mart, kendi sözümüzün çığıklara dönüştüğü gündür!

8 Mart'ta alanlardayız; baskıya, şiddete, sömürüye, yozlaştırma politikalarına karşı kendi bayrağımızın altındayız!

Halk Kültür Merkezleri, bütün kadınları alanlara çağırıyor.

Halk Kültür Merkezleri, emekçi kadınların kendi evidir; onların mücadele ve örgütlenme aracıdır.

Örgütsüz halk köle halktır!

Örgütsüz kadın köledir!

8 Mart'ta alanlara!

8 Mart'ta Halk Kültür

Merkezi saflarına!

HKM
ÇUKUROVA HALK KÜLTÜR MERKEZİ
Tel: 0322 363 18 37
e-mail: cukurovahkm@gmail.com

HALK BÜLTENİ
3
sayı 17

sosyalist barikat 27

30 MART KIZILDERE

EMPERYALİZME KARŞI

BİR SAVAŞ MANİFESTOSU

30 Mart 1972 yaşadığımız topraklarda emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin zirvelerinden biridir.

30 Mart 1972 günü, Kızıldere'de katledilen Mahir Çayan, Ahmet Atasoy, Nihat Yılmaz, Saffet Alp, Sebahattin Kurt, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdayi Arkan, Türkiye devriminin gerçek öncüleri ve yol açıcılarıdır.

Kızıldere'ye Uzanan Yol

35 yıl önce Kızıldere'de ne oldu? Tokat'ın Niksar ilçesinin basit bir köyü olan Kızıldere'yi bu kadar tarihsel bir olayın merkezine yerleştiren neydi? Nasıl oldu da, bütün kadroları ve önderleri katledilmiş olan bir parti sonradan kendi küllerinden milyonlarca insanı şöyle ya da böyle etkileyen bir siyasi akım yarattı? Nasıl oldu da bu fiziksel yok oluş, politik bir var oluşun temellerini oluşturdu ve Türkiye'nin yakın tarihine damgasını vurdu?

Bu soruların yanıtı aslında Türkiye devrimci hareketinin tarihinin özeti gibidir. Çünkü Kızıldere'ye giden irade, bu toprakların tarihi içerisinde filizlenip büyüyen bir mücadelenin Mahir Çayan ve arkadaşlarının şahsında cisimleşmesidir. 1960'ların ortalarından itibaren gelişmeye başlayan ve eski reformist kalıpları parçalayan devrimci mücadele sürecin belli bir olgunluk noktasında partiye dönüşmüş, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi halkların öncüsü olarak doğmuştur.

Bu, boş laflarla, yalnızca yazıp çizerek kazanılmış bir öncülük değildir. İşin başından itibaren hayatlarını bu uğurda ortaya koyan Mahir Çayan ve arkadaşları bir düzen örgütü değil bir savaş örgütü yaratmış ve buna uygun davranmışlardır. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşiye karşı başlattıkları savaş, kenardan köşeden, çizmeyi aşmamak için gayret eden bir düşük yoğunluklu mücadele değildir. Onların yaptığı şey, tam cepheden ve merkezi olarak savaş açmak ve kararlılıkla sürdürmektir.

Şimdilerde "ulusalcılık" adı altında en kötüsünden ve en ucuzundan faşist milliyetçilik örgütlenirken, dönüp THKP-C'nin mücadelesine baktığımızda gerçek bir anti-emperyalizmin ne olduğunu da görürüz. Mahir Çayan ve yoldaşlarının hedefi, daha ilk baştaki parti bildirisinde de ifade ettikleri gibi Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileridir. Amerikan botlarına ve TUSLOG gibi, Amerikan Haberler Merkezi gibi ajanlık kurumlarına eylemlerle başlayan çizgi, nihayet Siyonist İsrail'in Türkiye'deki ajanlarından Başkonsolos Efraim Elrom'a kadar uzanmış ve nihayet Kızıldere öncesinde de Ünye Radar Üssünde dinleme ve casusluk faaliyeti yapan İngiliz ordusunun görevlilerine dek varmıştır.

Bütün bu eylemler, bugün milliyetçilik edebiyatı

yapan Amerikan işbirlikçisi faşistlerin aklının hayalinin yetismeyeceği eylemlerdir. Ve Mahir Çayan'la yoldaşları bütün bunları yaparken onlar üniversitelerde anti-emperyalist öğrencileri öldürmekle, 6. Filo'yu Protesto mitinglerine saldırıp katliamlar düzenlemekle meşguldürler!

Son Değil, Başlangıç...

Kızıldere'yi bir son değil başlangıç yapan işte bu kararlı ve tutarlı mücadele çizgisidir. Bol keseden atıp tutan değil, bizzat kendi yaşamını ortaya koyarak yürütülen bu mücadele çizgisi, Türkiye devrimci hareketinin tarihinde tam anlamıyla bir çığır açmış ve daha sonradan gelen binlerce devrimcinin yolunu aydınlatmıştır. Denilebilir ki Mahir Çayan, kendisiyle aynı yıllarda dünyanın dört bir köşesinde emperyalizme karşı elde silah savaşan diğer devrimci önderlerle aynı kumaştan, aynı hamurdandır. Bolivya'da Che Guevara, Nikaragua'da Carlos Fonseca, İran'da Bijan Cezani ve diğerleri... Bu, haklı olarak edinilmiş bir halk kahramanlığı sıfatıdır.

Bugün, aradan 35 yıl geçtikten sonra günümüze baktığımızda, 1972 Mart'ında olup bitenlerin önemini kavramak daha kolaydır. Aradan geçen zaman içerisinde emperyalizme bağımlılık ve işbirlikçilik öyle bir noktaya gelmiştir ki, emperyalizm artık tam da Mahir Çayan'ın o zamanlar dediği gibi "içimizdeki bir şey" olmuştur. Üstelik artık işbirlikçilik, yüzüzlük ve pişkinlik gibi özellikler de kazanmış ve ülkeyi yönetenler uşaklık ilişkilerini gizlemeye bile gerek duymaz olmuşlardır. 12 Eylül cuntasının yapıldığı gece "bizim çocuklar işi becerdi" diyenler bizzat CIA yetkilileridir. Her seçimden önce ABD'ye gidip akıllar fikirler almak, Türkiye'de artık bir siyaset geleneğidir ve üstelik yalnızca politikacılar değil Genelkurmay Başkanları bile aynı yoldan geçmektedir. Türkiye'nin son 50 yılında ABD üniversitelerinde ABD bursuyla okumamış bir başbakan yoktur; bu furyaya yetişemeyenler de çocuklarını okutuyorlar! NATO eğitimi almamış gibi generalin de bu ülkede Genelkurmay başkanı olma ihtimali yoktur.

Dahası, artık bu ülkede "ben ülkemi pazarlamakla mükellefim" demek ve "gelin garantiniz benim" diyerek uluslar arası şirketlerin iş takipçiliğini bizzat yapmak başbakanların en temel niteliklerinden olmuştur. Fındık fiyatlarında ortağı olduğu Amerikan şirketini kollamak, Dünya Bankası'nın emirleriyle bazı tarım ürünlerinin ekimini yasaklamak, tarıma verilen desteği kesip üretici köylünün gırtlığını kesmek, gizlenen işler de değildir. Siyonist İsrail kasaplarıyla anlaşma

üstüne anlaşma yapmak, Amerikan emperyalizminin işgal operasyonlarına katılmak için yanıp tutuşmak, bu olmadığına da bütün havaalanlarını savaş uçaklarına açmak yine hükümetlerin ve ordunun başta gelen görevleridir.

Bugün Kızıldere'nin Anlamı

İşte bugünün Türkiye'si böyle bir Türkiye'dir.

Ve işte böyle bir Türkiye'de Kızıldere'yi anıyoruz.

Onların kahramanlıkları böyle bir Türkiye manzarası içinde bir kez daha anlam kazanıyor. Kızıldere'de kerpiç bir evin damından emperyalizme ve işbirlikçilerine meydan okuyan irade, bugün yeniden düşünüldüğünde muazzam bir önem arz ediyor. Kendileri için, kendi çıkarları için hiçbir şey istemeyen, yaşamlarını ortaya koyarak halkların davasını savunan bu insanlar, bugün emperyalizme tepki duyan, ona karşı savaşmak isteyen herkes için güçlü bir örnek oluşturuyorlar.

Kızıldere işte bu yüzden bir son değil, başlangıçtır.

Kızıldere işte bu yüzden emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bir savaş manifestosudur.

Türkiye'de emperyalizme karşı savaşmak isteyen herkes bu milat noktasını ilk kilometre taşı olarak seçmek zorundadır.

Devrimci sosyalist hareket, bu manifestonun ve başlangıcın mirasçısı ve takipçisidir.

Devrimci sosyalist hareket, onların açtığı ışıklı yoldan yürümekte kararlıdır.

Kızıldere'yi unutmak bu toprakların havasına suyuna ihanet etmekle eşdeğerdir.

Yolumuz Kızıldere'de Düşenlerin Yoludur

Ya Özgür Vatan Ya Ölüm

Kurtuluşa Kadar Savaş

Ulaş'tan, Bedrettin'e ve Serpil'e....

Devrimci Kurtuluş Mücadelemiz Sürüyor...

KAĞITHANE

Şubat ayında şehit düşen Ulaş Bardakçı, Bedrettin Şınnak ve Serpil Polat Yoldaşlar; Kağıthane Halk Kültür Merkezi emekçilerinin 18 Şubat 2007 Pazar günü saat 16:00'da KHKM'de düzenlenledikleri etkinlikle anıldı.

Etkinlik, farklı günlerde ve yıllarda, ama aynı ayın içinde ve aynı partinin mücadelesinde şehit düşen yoldaşlarımız için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ulaş Bardakçı, Bedrettin Şınnak ve Serpil Polat yoldaşlar hakkında yapılan konuşmalardan sonra türküler söylendi ve Cephe Marşı'nın hep bir ağızdan okunmasıyla anmaya son verildi.

MALTEPE

Maltepe Halk Kültür Merkezi emekçileri, 19 Şubat 2007 Pazartesi günü saat 19:30'da Şubat ayında

MALTEPE HALK KÜLTÜR MERKEZİ
Tel: 0216 441 75 44
e-mail: maltepehkm@gmail.com

aramızdan ayrılan Ulaş Bardakçı, Bedrettin Şınnak ve Serpil Polat Yoldaşların anmasını gerçekleştirdi. Anmaya HKM bünyesinde çalışmalarını sürdüren Grup Diyar da katılarak, ezgilerini Ulaş Bardakçı, Bedrettin Şınnak ve Serpil Polat için seslendirdi. MHKM emekçilerinin hazırladığı şiir dinletisinin de yapıldığı etkinlikte, şehit düşen yoldaşlarımızın bizim için örnek alınacak hayatları anlatıldı. Anma Cephe Marşının okunmasıyla son buldu.

AVCILAR

Avcılar HKM'de 24 Şubat 2007 cumartesi günü saat 17.00'da başlayan etkinlikte öncelikle Serpil, Ulaş ve Bedrettin yoldaşlar şahsında bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonra söz alan bir HKM emekçisi 3 yoldaş hakkında bir konuşma yaptı. 'Ben İhtilal' şiirinin ardından Ulaş'a Ağıt türküsü söylendi. Daha sonra Avcılar HKM emekçisi bir arkadaşı Ulaş, Serpil ve Bedrettin yoldaşlar ve Devrimci Sosyalist hareketimizin tarihi ile ilgili bir sunum yaptı. Ayrıca etkinliğe katılanlardan bir kişi de söz alarak, devrimci sosyalist hareketimiz ve şehit yoldaşlarımız hakkında kısa bir konuşma yaptı. Yapılan sunumun ardından etkinlik sona erdi.

DERSİM

18 Şubat 2007 günü yapılan anma saygı duruşu ile başladı ve konuşmalar yapıldı. Ulaş, Bedrettin ve Serpil yoldaşların kişiliklerinin ve davaya sarılmalarının örnek alınması gereken özellikler olduğu vurgulandı. Önder ve kurucu yoldaşların yaşamları anlatılarak anma sonlandırıldı.

Newroz Kutlu Olsun Newroz Kutlu Olsun Newroz Kutlu Olsun Newroz Piroz Be Newroz Piroz Be Newroz Piroz Be

Yine Newroz geliyor, ateşlerle, halaylarla... Yine Newroz geliyor ve inkârcılar, imhacılar daha şimdiden felaket tabloları çizmeye başladılar bile. 21 Mart, aynı zamanda Dünya Irkçılıkla Mücadele Günü olduğundan olsa gerek, bütün ırkçılar Newroz'dan pek gocunuyorlar.

Ama Newroz'a söz geçmiyor yine de; her yıl bahar başlangıcında çıkıp geliyor ve isyan ateşlerini körüklüyor.

Newroz, Kürt halkı başta olmak üzere Ortadoğu halklarının bayramıdır.

Newroz, aydınlık bir gelecek umudunun yüzyıllardır sönmeyen ışığıdır.

Yine Newroz geliyor ve ırkçılar arası komiklik yarışmaları başlıyor. Artık yumurta tokuşturanlar mı ararsınız, kırmızı içenler mi, örs üzerinde zor bela demir dövmeğe çalışarak gülünç duruma düşen bakanlar, milletvekilleri mi... Ne ararsanız var!

Newroz'un bir Türk bayramı olduğunu yüzyıllar sonra birdenbire keşfettiler! Daha dün kadar Türk tarihinde "yok" sayılan bir bayram Kürtlerin demokratik hareketi yükselince birdenbire hatırlanıverdi.

Üstelik işin daha da komik yanı, bu bayramın "keşfedilmesi" de gerekmiyordu. Yüzlerce yıldır, bütün Ortadoğu'da (ve muhtemelen Orta Asya dahil başka yerlerde de) baharın gelişi şöyle ya da böyle bir bayramdır ve halklar bu bayramı kutlarlarken kimsenin fikrini sormaya da gerek duymamışlardır.

Ama Newroz, Kürtler için özel bir anlam taşır ve zaten oligarşinin temsilcileri asıl rahatsız eden de zaten o özel anlamdır.

Newroz, Demirci Kawa'nın ezilenlerin temsilcisi olarak ortaya çıkıp Zalim Dehak'ın sarayını başına yıktığı gündür. Kürt halkını zulüm altında inleyen Dehak'ın saltanatı, böylece Kawa'nın öfkeli çekiciyle dağılıp gitmiş ve dağlarda özgürlük ateşleri yanmaya başlamıştır.

Bu yüzdendir ki Kürt halkı, yüzlerce yıldır

her 21 Mart'ta dağlarda, ovalarda ve her yerde ateşler yakarak Kawa'nın zaferini kutluyor.

Bu yılın Newrozunu bütün Ortadoğu halkları ve özellikle Kürtler için son derece kritik koşullarda geliyor. Bugün bütün Ortadoğu kan ve ateşle yoğrulmakta, tarihin en ağır koşulları altında yaşamaktadır. Amerikan emperyalizminin işgali altındaki Afganistan ve Irak'ın yanında, Siyonist İsrail tarafından kana boyanan Filistin toprakları, hem derin acılar çekiyor, hem de direniş destanları yazıyor.

Öte yandan Kürt halkı için ise durum daha da kritiktir. Bir yanda Güney'de 2003'ten bu yana Amerikan emperyalizminin işgalinin yarattığı durum vardır. İşgal güçleriyle işbirliğinden medet uman Güneyli Kürt liderler bu karmaşık tablo içerisinde bir fiili durum yaratmışlardır. Bu, bir yandan emperyalistlerden özgürlük dilemek gibi onursuz ve onursuz olduğu kadar da sonuçsuz bir durumu ortaya çıkarırken, diğer yandan ise Kürt halkının yüzlerce yıllık haklı umutlarını da canlandırmaktadır. Kuşkusuz Kürt ulusunun hiç yok olmayan umudu bağımsızlık ve özgürlüktür ve bu umut her şeye rağmen ayaktadır.

Bu arada kendi Kürtlerine zulmetmekle yetinmeyen Türkiye oligarşisi Güney Kürdistan'a da tehditler yağdırmakta, ABD ile anlaşarak bölgedeki Kürt ulusal direnişini bitirmeyi amaçlamaktadır. Bütün ilişkiler bugün son derece hassas dengeler arasına sıkışmış durumdadır.

Kuzey'de ise, Kürt ulusal hareketinin düzen içinde çözüm arayışlarına karşı Türkiye oligarşisinin yanıtı daha çok baskı ve daha çok operasyon olmaktadır. Geleneksel inkâr ve imha anlayışı bir milimetre bile değişmemiştir. Daha geçen yıl Diyarbakır sokaklarını kana bulayan sömürgeci oligarşi, en küçük bir

kıyrdanışı aynı biçimde boğmakta tereddüt etmemektedir. İstedikleri, tam ve kesin bir teslimiyet, onursuz bir razı oluştur. Egemenlerin arasında çeşitli çelişkiler olsa da en iyi anlaştıkları nokta budur: Kürt halkının mücadelesini kolunu kanadını kırmak ve mücadele azmini bitirmek... Bu konuda duvarlara Kürtlere hakaret yazıları yazan kontra çeteleriyle en yumuşak görünen liberaller tamamen hemfikirdir.

Ancak buna karşın, Kürt halkının ve özellikle de metropollere savrulmuş olan yoksul Kürtlerin mücadele azmi, özgürlük isteği kırılmamıştır. Derin bir öfke gitgide birikmekte ve değişik yerlerde sık sık patlak vermektedir. Halkın kendi kaderini tayin etme, kendi istediği biçimde yaşama isteği bütün engelleri aşıyor, bütün barikatları zorluyor.

Kürt halkı işte bu koşullar altında yeni bir özgürlük bayramına, Newroz'a hazırlanıyor. Yeniden alanlara çıkmak, yeniden ateşler yakıp özgürlük ve bağımsızlık isteğini dile getirmek Kürt halkının en doğal isteğidir. Yumurta tokuşturucusu komik adamlar ne yaparlarsa yapsınlar, Newroz bu amacından sapmamıştır, sapmayacaktır.

Bugün gelinen nokta kritiktir ve halkların kaderlerini derin bağlarla birbirine bağlamaktadır. Bütün Ortadoğu ateşler içinde yanarken, kimsenin içine kapanarak bencillikle hareket etmesi mümkün değildir.

Bugün Demirci Kawa'nın çekici bütün Ortadoğu emekçilerine gereklidir. Bölgenin tamamında büyük bir ateş akmak, bütün emperyalist soyguncuları ve sömürgeci işbirlikçilerini, zalimleri defetmek ve özgür, kardeşçe ilişkileri yeniden kurmak bütün Ortadoğu halklarının ortak görevi haline gelmektedir. Kendi yollarından kendi siyasal örgütlenişleriyle yürüseler de bütün emekçi halklar yollarını kesiştirmek, zulma karşı devrimci bir dayanışma yaratmak zorundadırlar.

Öte yandan, Türkiye cephesinde oligarşi tarafından beslenip büyütülen şovenizm, halkların mücadelesiyle püskürtülmelidir. Hrant Dink cinayeti düzen cephesindeki iç hesaplaşmalarla da ilgilidir belki ama asıl işlevlerinden biri bütün emekçilere, ezilenlere gözdağı vermek, sindirmektir. Bu koşullarda halkların kardeşliğini ve devrimci dayanışmasını öne çıkarmak, şovenizme karşı tereddütsüz bir mücadele yürütmek ve Newroz günü Kürdüyle, Türküyle, Ermenisiyle, Lazıyla, faşizmin karşısına dikilmek hayati bir sorun haline gelmiştir.

Kawa'nın çekicini bütün katillerin tepesine indirmek, Dehakların karşısına tek bir yürek gibi çıkmak hepimizin görevidir.

21 Mart günü alanlardayız.

21 Mart günü, faşizme ve sömürgeciliğe karşı halkların kardeşliği için Newroz ateşlerinin başındayız.

21 Mart günü, özgürlük isteğini bir kez daha haykırmak, halkların gücünü ortaya koymak için alanlardayız.

Halk Kültür Merkezleri, emperyalizme, sömürgeciliğe ve faşizme karşı tereddütsüz, net bir tutumla yürüyor.

Halk Kültür Merkezleri, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının kararlı bir savunucusudur ve bundan hiçbir biçimde taviz vermemektedir.

Halk Kültür Merkezleri, bütün uluslardan ve inanışlardan bütün emekçileri Newroz alanlarına çağırıyor.

Yaşasın Halkların Kardeşliği

 KALAN HALK KÜLTÜR MERKEZİ
TEL: 0428 212 26 85
e-mail: kalanhkm@gmail.com

HALEPÇE... SÖZÜN TÜKENDİĞİ YER...

Halepçe... 16 Mart 1988...

Umudun ve Özgürlüğün Bayramı Newroz'dan birkaç gün önce... Saddam şöyle emir verdi yardımcısına: "Geriye dönüşsüz olsun; ki oradan çıkıp gitsinler..."

"Geriye dönüşsüz" oldu gerçekten de, çoğu çocuk ve kadın beş binden fazla Kürt, bir daha hiç geri dönemeler! Sokaklar ceset doluydu Halepçe'de, çocuklarını korumak isteyen anneler-babalar, kamyonet kasalarının da öylece katılıp kalmış çocuklar...

BM Güvenlik Konseyi'ne sunulan raporda, Irak'ın silahlandırılmasında 1991 yılına değin en çok ABD ve Alman şirketlerinin adı geçmekteydi. 80'den fazla Alman ve 75 Amerikan şirketi Irak'a çeşitli silahları satmıştı.

Irak, biyolojik silah programı için antraks maddesini bir Amerikan laboratuvarından sağlamıştı. Nükleer silah programının önemli parçalarını Amerikan enerji Bakanlığına bağlı Los Alamos ve Lawrence Livermore nükleer silah üretim atölyelerinden almıştı. Bu teslimatlar, "Pentagon ya da Amerikan Ticaret, Enerji ve Tarım Bakanlıklarının resmi izniyle yapılıyordu." (Dw-World'de, Andreas Zumach, 10.1.2003).

Kullanılan silahlar ve kimyasal malzemeler ABD malıydı, hani şu Saddam'ın boynuna dolanan ip gibi...

Kürt halkı unutmayacak...

Ortadoğu unutmayacak...

Demirci Kawa'nın çekici bütün zalimlerin tepesine inene dek...

MALTEPE HALK KÜLTÜR MERKEZİ:

2. YILDA İNANÇ VE KARARLILIKLA...

"Emperyalizme, Uyuşturucu, Çeteleşme ve Yozlaşmaya Karşı Özgür Ülke İnsanca Bir Yaşam İçin Halk Kültür Merkezleri'nde Birleşiyoruz" şiarıyla çalışmalarını yürütülen Maltepe HKM ikinci kuruluş yıldönümü etkinliği 25 Şubat 2007 Pazar günü, İstanbul Maltepe'de yapıldı.

Atalar Serenad düğün salonunda saat 13:00'de selamlama konuşmasıyla etkinlik başladı. Şubat ayında şehit düşen Ulaş Bardaqui, Serpil Polat ve Bedrettin Şınnak Yoldaşların şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından Halk Kültür Merkezleri Dönüm Sözcüsü Alev Çevik bir konuşma yaptı. Çevik, konuşmasında; emperyalizmin dünya halklarına yönelik saldırısına, iktidarların işbirlikçi tutumuna, halklara yozlaştırmak için

yapılan uyuşturucu, çeteleşme, fuhuş vb. saldırılara yer verdi. Çevik; bütün emekçileri HKM saflarında mücadeleye çağırdı.

Sonrasında, Maltepe Halk Kültür Merkezi Halk Oyunları Ekibi sahne aldı. Antep yöresinin oyunlarını sergileyen halk oyunları ekibi, zılgıtlarla ve alkışlarla oyunlarını bitirdi. Daha sonra, HKM Sinema Kolektifi'nin Betül Altındal için hazırladığı film sunuldu ve Grup Diyar sahne aldı. Arapça ve Türkçe halk türkülerini seslendiren Grup Diyar, söylediği marşlarla geceyi renklendirdi. Bu arada Grup Diyar'ın tutuklu solisti Kahraman Ay ve İsrail karşıtı eylemde tutuklanan Sevda Göktaş mesajlarıyla etkinliği selamladılar.

Maltepe Halk Kültür Merkezi Kadın Komisyonu üyesi yoldaşın yaptığı konuşmada, bütün emekçi kadınlar, sınıfsal, ulusal, cinsel sömürüye karşı, 4 Mart'ta İstanbul Kadıköy'de yapılacak olan, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamasına çağırıldı. Bir kadın emekçi Nazım Hikmet'in "Kadınlarımız" adlı şiirini okudu. Ardından sahne alan MHKM Halk Korosu da halk türkülerini seslendirdi. MHKM Tiyatro Topluluğu'nun oyununun konusu ise oligarşinin geçekundu mahallelerinde yaptığı yıkımlardı.

En son olarak sahneye Hilmi Yarayıcı çıktı. Bütün kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü Kutlayan ve bu etkinliği düzenleyen Halk Kültür Merkezi emekçilerine çalışmalarında başarılı olan Hilmi Yarayıcı, türkü ve marşları seslendirdi. Yarayıcı'nın dinletisinin sonlanmasının ardından kapanış konuşmasıyla etkinlik sonlandırıldı. Konuşmada; bütün emekçiler Halk Kültür Merkezi saflarında mücadele etmeye çağırıldı.

AHKM'den Birinci Yıl Yemeği...

Avcılar Halk Kültür Merkezi; kuruluşunun birinci yılında tüm dostlarıyla düzenlediği yemekte buluştu.

17 Şubat 2007 Cumartesi günü, Avcılar Sahilde bulunan Beygen Restoran'da düzenlenen yemek, saat 19:00 sularında başladı. Avcılar Halk Kültür Merkezi adına tüm katılımcılara yapılan konuşmada AHKM'nin bundan bir yıl önce, emekçi halkı örgütlemek, varoşlarda ki işçi ve emekçilerle buluşmak için yola çıktığına değinildi.

Halk Kültür Merkezleri bünyesinde çalışmalarını yürüten Grup Diyar'ın da sahne aldığı gece, sıcak sohbetler, türküler, halaylar

ve kafkas oyunları saat 23:00 sularında son buldu.

ÖZGÜR ÜLKE, İNSANCA YAŞAM İÇİN
HALK KÜLTÜR MERKEZLERİNDE
BİRLEŞİYORUZ

sistemin karanlık yüzü

FUHUŞ

Bu sayımızdaki Sistemin Karanlık Yüzü adlı köşemizi Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla kadın bedeninin en iğrenç aşağılanması olan "fuhuş"a ayırdık. Bu köşemizi yayınlamaya başladığımızdan bu yana kapitalizmin insanların yaşamına soktuğu çirkeflikleri inceledik. Bundan sonra da bunları yazmaya devam edeceğiz. Ama bu sayıda özel olarak insanlık için kara leke olarak varlığını sürdüren fuhuşu inceleyeceğiz. Özellikle, son yıllarda, fuhuşun yaygınlaşması ve kapitalizmin fuhuştan elde ettiği kâr, yazımızı daha önemli kılıyor.

Fuhuş ve Gerçeklik

Fuhuşun tarihi sınıflı toplumlar tarihi kadar eskidir. Fakat insan bedeni üzerinden kâr edip para kazanmak ve bunun yasalara bağlanması tam anlamıyla ve tüm kurumlarıyla kapitalizm döneminde gerçekleşmiştir. Bu konuyu açmadan fuhuşun sözlük anlamına bakarsak, meslek ya da alışkanlık olarak para ya da başka değerler karşılığında genellikle eş ya da arkadaş dışındaki kişilerle ve hemen hiç ayırım gözetmeksizin cinsel ilişkide bulunmadır. Ancak bu tanım olayın gerçek anlamını vermemekte, hatta fuhuşu sıradan bir olgu haline sokmaktadır. Oysa fuhuş, tamamen bilinçli bir şekilde yapılan sömürünün ta kendisidir. Hayatın her alanında kendine kâr alanları açan kapitalizm, kadınları reklam ve ticari kar amaçlı cinsel bir obje görmesiyle fahişeliği de sömürü alanı haline getirmiştir.

Bugün dünyada milyonlarca kadın kapitalizmin bu sömürü çarkı arasında ezilmektedir. BM raporlarına göre dünyada satılan kadın ve çocuk sayısı 1.7 milyondur. Ülkemizde ise genelevlerde kayıtlı olarak üç bin'den fazla kadın fuhuş yapmaktadır. Yüz bin'den fazla kadın ise kayıt dışı fuhuş yapmaktadır. Fuhuşun kayıtlı yapılması ve "sektör" olarak görülmesi; devlet ve mafya zincirinin bu organizasyonlar içindeki ortaklığını, pastadan aldığı payın büyüklüğünü göstermektedir.

Fuhuşun Sebepleri

Bilindiği gibi, kapitalizm eşitsizlikler düzenidir. Azınlığın daha rahat bir yaşam sürmesi çoğunluğu sömürmesine bağlıdır. Geçimini sağlayacak kadar ücret bile alamayan çoğunluğa yaşatılan hayat, yaşamın içinde farklı anlamlarda karşılığını bulur. Bu ekonomik durum insan kişiliğinden tutalım da, en ufak insan ilişkisine bile nüfuz eder. Toplumu oluşturan bireyler birbirine benzemeye başlar. Hayatta kalma mücadelesi artık bir yarış kulvarıdır. Herkes birbirinin sırtına basarak, birbirini ezerek bunu gerçekleştirir.

Kadın ve erkeğe yüklenen misyonlar, kapitalizmin eşitsizlikler dünyasını yansıtır. Kadını cinsel bir obje, çocuk yetiştirme aracı ve ev işlerini yapan, erkeğe hizmet eden bir meta olarak görmeye başlamıştır. Bu da aile içi gizli köleliğin ortaya çıkışı ve ilk özel mülkiyet olarak kadının görülmesini ifade etmektedir. Ve böylece kadının cehennemi başlamış olur. Kadın "özgürleşirken" erkek egemen sömürünün en köklü malzemesi haline gelir. Fabrikada, büroda, tarlada, aile içi yaşamda vb. yaşamın sürdüğü her alanda kadın artık metadır. Erkek egemen anlayış tarafından alınır, satılır. Fuhuş da bunun en "meşrulaştırılmış" halidir. Burada fuhuşun sebeplerini madde madde sıralarsak;

- Yoksulluk; yoksulluğun zorla sokağa ittiği insanlar bir süre sonra zorla ve tehditle fuhuşun bir

KADININ KURTULUŞU DEVRİMDE,
SOSYALİZMDE

parçası haline geliyor.

- Emperyalist ilişkiler ve militarizm; kadınlar öteki ganimetler gibi el konulabilir olarak görüldüğünden, işgal altındaki ülkelerde tecavüz ve zorla fuhuş çok yaygındır.

- Aile içi fiziksel şiddet (vurma, dövme, yaralama, öldürme vb.)

- Ekonomik istismar (kadının çalışmasına, maaşına, gelirine, mal varlığına el koymak vb.)

- Psikolojik istismar (bağırmak, aşağılamak, hakimiyet kurmak, işe yaramazmış gibi davranmak vb.)

- Namus cinayetleri adı altında gerçekleştirilen kadının yaşam hakkına yönelik ihlaller.

- Yaşamın her alanında (iş yerinde, okulda vs.) tecavüz, cinsel taciz, sarkıntılık, fuhuşa zorlama gibi fiziksel ve psikolojik şiddet.

Rakamlarla Fuhuş

Bundan 3 yıl önce yapılan bir araştırmaya göre, fuhuş yaptırılan kadınların sayısı 100 bini buluyor. Günümüzde ise bu rakamın ikiye katlandığını söyleyebiliriz. Yine bu araştırmaya göre ülkemizde 56 genelevde 3 bin kadın fuhuş yapmaktadır. Bugün fuhuş yapma yaşı 7-8'lere kadar düşmüştür. Ülkemize fuhuş mafyasının eline geçen para ilk belirlemelere göre 3-4 milyar doları bulmaktadır.

Kapitalizmin insan bedeni üzerinde sağladığı kârın sınırı yoktur. Dünyada bugün 1,7 milyon kadın ve çocuk, fuhuş yapmaya maruz bırakılırken, dünyanın çeşitli merkezleri tarafından Asya'ya düzenlenen turlarda kadın ve çocuk bedeni 1 dolara satılıyor. Her yıl 50 bine yakın kadın ve çocuk hizmetçilik, fuhuş vb. işlerde çalıştırılmak için ABD'ye getiriliyor.

Örneğin 1996 yılında, ABD başta olmak üzere, dünyanın çeşitli yerlerinden Tayland'ı fuhuş için ziyaret eden 5 milyon kişidir ve böylece fuhuş turizminden elde edilen para da 26.2 milyar dolardır.

Bir başka araştırmaya göre, fuhuş, Endonezya, Malezya, Tayland ve Filipinler'de gayrisafi milli hasılanın yüzde 2 ila 14'ünü oluşturuyor. ILO'ya göre, bu ülkelerde fuhuş, artık "ekonomik, sosyal ve siyasi yaşama entegre" olmuştur.

Japonya'da fuhuş mafyasının yıllık kârı 83 milyar dolardır. Hollanda'da ise aynı gelirin 1 milyar dolar olduğu söyleniyor.

Almanya'da 400 bin kişinin bedeni üzerinden para kazanılıyor; her gün 1.2 milyon erkek fuhuş alanında müşteri olarak yer alıyor ve bu kirli alanın yıllık ciro-su 18 milyar dolardır. Bu arada hayatımızın bir parçası olan İnternet üzerinden de fuhuşta çok büyük paralar dönmektedir. İnternet'in yüzde 70'ine yakın bir kısmının seks içerikli olduğu sanılıyor. Buradaki pazarın yürütülüş tarzı da kredi kartı üzerinden yapılıyor.

Kapitalist Sömürüye Karşı Kadın-Erkek Elele

Kadın vücudu üzerinden yapılan sömürü ve kâr, kapitalizmin hüküm sürdüğü her yerde kanıksanır olmuştur. Bu sömürü biçimi topluma kabul ettirilerek "meşru" hale getirilmiştir. Kapitalizmin insan bedeni üzerinden elde ettiği kâr, bu sistemin insanlığa yabancılaşmış olduğunu gösterir. Kadın bedeni üzerindeki bu sömürü artık çirkef haline gelmiştir. Devletiyle, mafyasıyla, çakalıyla, insanlık onuru ayaklar altına alınmıştır. Bu durumda biz devrimcilerin işi iki kat daha fazla zorlaşmıştır. Bütün insanlığı fuhuş üzerinden dönen ranta karşı örgütlemenin, fuhuşa hayır demenin yollarını bulmalıyız. Bunun için 8 Martlar yetmemektedir. İnsanlığın onurunu teslim etmek de sadece ve sadece devrimin yapabileceği bir iş-tir.

KARANLIKTA DANS

"Müzikaller hep mutlu sonla biter."

Böyle biliriz. Ama eğer dans karanlıkta yapılıyorsa, ıslık ıslık bir dünya karamaya başlıyorsa...

Ve bu dünyadaki tek varlığınız olan oğlunuzun dünyası da zamanla kararacaksa, bu müzikal neşeyle ve mutlu sonla bitmeyebilir.

Karanlıkta Dans; 1960 yıllarda Çekoslovakya'dan Amerika'ya göç eden Selma'nın, fabrikada çalışan işçilerin, hayatın her alanını müzikalleştiren bir kadının ve onun yavaş yavaş karamaya başlayan dünyasının film karelerine sığdırılmış şekli...

Filmin başrolünde müzik ve sinema sanatçısı Björk; gözleri yavaş yavaş görme yeteneğini kaybeden ve bu hastalığı genetik bir şekilde oğlunda da bulunan bir annenin yaşamını canlandırıyor.

Fabrikada makinaların ritmik seslerine kendini kaplıp, kendi iç dünyasındaki hayalleriyle bütün işçilere müzikal konseri veren, sürekli müzikalleri düşünen bir kadın.

Selma; kendinde başlayan ve çocuğunda da ilerleyen süreçlerde ortaya çıkacak olan hastalığın engellenebildiğini, ancak yapılması gereken tedavi için çok yüksek bir miktarın gerekli olduğunu öğrenir. Her şeyini Çekoslovakya'da bırakarak Amerika'ya gelir. Burada bir polisin sahip olduğu arsa içinde bulunan yıkık dökük bir karavanda çocuğuyla birlikte yaşamaya başlar.

Filmin bu başlangıç sahnelerinden itibaren sorgulanmaya başlanan Amerikan rüyası, ortaya konulan ise bu rüyanın sistemin devamlılığına ve dizginsiz bir sömürüye hizmet ettiği.

Selma; çalışmaya başladığı andan itibaren aslında bir rüyanın içinde

olmadığını anlayan, çocuğunun ameliyatının yapılabilmesi için en temel gidelerin dışında kesinlikle hiç bir harcama yapmayan, sürekli olarak para biriktirmeye çalışan bir kadın. Ve müzikal onun tutkusu, yaşamı...

Ancak Selma'nın gözleri gitgide görme yeteneğini kaybetmeye başlamıştır. Ve çalıştığı fabrikada yaptığı iş, kesinlikle bir yoğunlaşma ve muazzam bir dikkat ister. Ama Selma paranın hepsini toplayabilmek için çalışmaya devam etmek zorundadır. Fabrika buna izin vermez. Ve tüm bu duygular içinde yıkık dökük karavanına dönen Selma, burada karavanın bulunduğu arazinin sahibi olan polis memuruna herşeyi anlatmaya başlar.

Burdan sonra, bütün annelik duygusu, bütün saygı, müzikal tutkusu ve hareketli kamera çekimleriyle bütünleşen filmin asıl konusu başlamaktadır.

Sonuçta, hiç gücü kalmadığı anda, yine hayallerinde canlanan müzikallerle idam sehpasına yürüyen Selma, müzikalin belirlenmiş sonunu değiştirir.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlayacağımız bu ayda, bu film, işçi kadınların yaşadığı sınıfsal, cinsel sömürüyü gözlerimizin önüne sermesi, bütün sömürü biçimlerine farklı bir düşünce ve farklı bir çekimle yer vermesi nedeniyle izlenmeye değer bir filmidir.

DEVİRİMİN ÖZGÜRLEŞTİRDİĞİ KADINLARI KARŞI-DEVİRİM KÖLELEŞTİRİR

SANDİNO'NUN KIZLARI

Sandino'nun Kızları kitabı, Margaret Randall adlı ABD asıllı yazarın röportajlarından oluşuyor. Uzun yıllar Küba'da yaşayan yazarın 1979 Kasım'ından 1980 Ocak sonuna kadar yaptığı söyleşilerden oluşan bu kitap, devrimden 4-5 ay sonraki günlerin ruh halini yansıması açısından da önemli.

"19 Temmuz 1979'da, Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN) önderliğindeki Nikaragua halkı, hemen hemen yarım yüzyıldır verdikleri mücadele Anastasio Somoza'nın korkunç diktatörlüğünün alaşağı edilmesiyle son bulduğunda, sesini bütün dünyaya duyuran bir zafer kazanılmış oldu. Sandino'nun Kızları, Somoza'yı bozguna uğratmak için verilen mücadelede erkek kardeşlerinin yanında yer alan, Nikaragualı işçi, köylü, burjuva ve meslek kadınlarını anlatıyor. Bu kadınlar bize, Somoza döneminde, Devrim sonrasında ve bugün özgür bir ülke kurmaya çalışırken sürdürdükleri yaşamı açıklıyorlar. Eski rejimin vahşetini, zorbanın altedilmesiyle son bulan harekete katılmalarını dile getiriyorlar. Kişisel korkularından ve yitirdiklerinden de söz etmekle birlikte, daha çok kadın ve militan olarak zaferlerini anlatıyorlar." (sayfa: 3)

Kitabın ilk bölümü devrimci savaşın son birkaç yılında kurulan AMPRONAC (Ulusun Sorunlarını Göğüsleyen Nikaragualı Kadınlar Birliği) örgütünün gelişim sürecinden değişik kesitler veriyor. Devrimden sonra savaşırken yaşamını yitiren ilk kadın FSLN üyesinin adından hareketle Luisa Amanda Espinosa Nikaragualı Kadınlar Birliği adını alan örgüt, kadınların toplumla tam ve eşit bir bütünleşmeye girmelerinin önündeki engellerin yıkılmasına öncülük etmek için kurulmuş.

Daha sonraki bölümlerdeki röportajlarda ise örgütlenen, savaşan ve bu savaşta bambaşka bir kimliğe kavuşan, bu yepyeni eşit ve özgür konumlarını tırnaklarıyla söküp alan kadınlarla tanışıyoruz. Çok tanıdık geliyor bazıları; bir devrim hareketinin nasıl potansiyelleri ortaya çıkarabildiğine tanık oluyoruz bir kez daha. Bir kez daha çocuğuna sahip çıkmakla işe başlayan militanlarla karşılaşılıyor. Sıradan bir köylüden gerillalar çıkaran bir devrim ateşinin barındığı topraklarda açmış çiçekler sıralanıyor sayfalar boyunca. Direnen, savaşan kadınların güzelliğinde yeşeriyor umudun filizleri.

Devrimin özgürleştirdiği kadınları karşı-devrim köleleştirir. Bu kitabın yazılmasından yıllar sonra devrimle aldığı iktidarı seçimle teslim eden FSLN, daha sonrasında esaslı bir ideolojik erozyona uğrayarak bugünlerde yeniden "seçimle" iktidara gelirken (iktidara geliş biçimine de uygun olarak) uzlaştığı katolik kilisesine verdiği tavizle kadınlara kurtaj hakkını kısıtladı. Bu bile kadınların devrimden başka bir kurtuluşu olmadığını ispatlamaya yeter.

YAZAR: MARGARET RANDALL
YAYINEVİ: METÍS YAYINEVİ

HKM'LER HER ZAMAN
YANIBAŞINIZDA MÜCADELEDE

sosyalist barikat 37

RAF Önderlerinden Brigitte Mohnhaupt Serbest

Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) örgütünün önderlerinden Brigitte Mohnhaupt hakkında şartlı tahliye kararı verildi.

1970'li yılların sonunda Federal Başsavcı Sigfried Buback'ı cezalandıran örgütüne üye olmak, Dresdner Bank Başkanı Jürgen Ponto'yu cezalandırmak ve Alman İşverenler Sendikası Başkanı Hans-Martin Schleyer'i esir alarak cezalandırma eylemlerini organize etmek suçlarıyla 1985 yılında yakalanarak tutuklanan Brigitte Mohnhaupt, 5 kez ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

24 yıl hapis cezası yatan Mohnhaupt; Stuttgart Yüksek Mahkemesinin verdiği şartlı tahliye ile Mart ayı içinde serbest bırakılacak. Tahliye kararının bu kadar uzun bir süre sonra verilmesinin sebebi; Mohnhaupt'un 'pişmanlık belgesini' imzalamayı reddetmesinden kaynaklanıyor.

Bilindiği gibi Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) 1990'ların sonlarına kadar eylemlerini ve varlığını sürdürmüş, 1998 yılında yayınladığı bir bildiriyle de örgütün dağıldığını halklara bildirmişti.

Örgütün kurucusu ve yöneticisi olan Andreas Baader ve Ulrike Meinhof ise ömür boyu hapse mahkum edildikleri cezaevinde öldürülmüştü.

Fidel Castro İyileşiyor

Küba Devlet Başkanı Fidel Castro'nun Durumu İyileşiyor.

Uzun zamandan beri hasta olan Fidel Castro 2006 Temmuz ayında bütün yetkilerini kardeşi Raul Castro'ya devrederek ameliyat olmuştu. O zamandan bu yana kamuoyunun önüne çıkmayan Fidel Castro'nun Venezüella Devlet Başkanı ile çekişmiş görüntüleri Küba devlet televizyonu tarafından yayınlandı. Uzun süredir görüntülenemeyen Fidel hakkında söylentilerin fazlasıyla çoğaldığı, hatta Fidel'in kanser olduğu yönünde iddiaların ortaya atıldığı günlerde, Hugo Chavez'in de Fidel'in sağlığının iyi olmadığını söylemesi, karmaşık bir durumu ortaya çıkarmıştı. Ancak yayınlanan görüntülerde Fidel'in halsiz olduğu ama eskisinden daha iyi durumda olduğu göze çarpıyor. Fidel'in doktoru, kanser söylentilerini yalanlarken, bütün dünya halkları devrimci önder Fidel Castro'nun bir an önce iyileşmesini bekliyor

Operasyonlara ve ABD Üslerine Karşı; İtalyan Halkı Sokaklarda

İtalya halkları; yoğunlaşan Kızıl Tugaylar baskınlarına ve ABD üssünün genişletilmesine karşı tepkilerini ortaya koyuyor. İtalya çapında Kızıl Tugay'lara yönelik tutuklama furiasının başlaması, yönetici konumundaki sendikacıların operasyon kapsamında tutuklanması, evlere baskınlar düzenlenmesi, devrimci güçler tarafından protesto edildi. Protestolarda "kim terörist" vurgusu yapıldı. Tutuklananlar sendikacılar da olduğu için, İtalya Başbakanı Prodi sendikalara, üyeleri konusundaki denetimlerde dikkatli olmasını söylemesi, ULİ Genel Sekreteri Luigi Angeletti tarafından, "kimse sendikacılara ders veremez" sözleriyle yanıtlandı. Yapılan bu operasyonlar ve ABD'nin Vicenza'daki üssünün büyütülmesine karşı 18 Şubat 2007 Pazar günü yaklaşık 100 bin kişinin katılımıyla gerçekleşen eylemde Prodi Hükümetine ve Amerikan emperyalizmine karşı öfke egemendi.

Aşağıdaki metin, bir bölge kadın çalışmasının 8 Mart konulu toplantısı için emekçi bir kadın yoldaş tarafından hazırlanmış ve sunulmuştur.

Değerli Emekçiler Sevgili Dostlar..!

Hoş geldiniz,

Bu gün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak ve 8 Mart'ın önemini anlamak için buradayız.

8 Mart Bundan yaklaşık 150 sene önce Amerika'da New York'lu kadın işçilerin, tekstil fabrikasından sokağa çıkmasıyla ve seslerin yükseltmesiyle başladı.

Tek istekleri, eşit işe eşit ücret ve günde 16 saat olan işgününün azaltılması idi. Hayvan gibi çalıştırılmak istemiyorlardı. Onların tek istekleri ve amaçları insanca çalışma şartları talep etmekte.

Ama patronların ve Amerika devletinin yanıtı hayvanca oldu. Fabrika kadın işçilerin içeride olmasına rağmen ateşe verildi ve yüzlerde kadın işçi yakılarak öldürüldü. Ancak emekçi kadınların mücadelesi devam etti. Yaklaşık 50 yıl sonra, 8 Mart 1908'de bu kez Chicago'da kadınlar yine sokağa çıktı. Bu defa talepleri daha da ileri idi. Artık azıcık iyileştirmeler onlara yetmiyordu. Kadınların bu kez talepleri 8 saatlik iş günü, oy hakkı, kreş ve çocuk emeğinin sömürülmemesiydi.

Ama katil Amerika'nın yanıtı yine gecikmedi. Sokaklarda hakları için gösteri ve yürüyüş yapan kadınların üstüne ateş açıldı. Ve bir günde 140 kadın işçi öldürüldü, yüzlerce tutuklandı, sürüklendi, dövüldü. Ölüm, gözetiltiler, dayaklar cesur ve onurlu kadınları yıldırmadı. 1910 yılında toplanan 2. Uluslararası Sosyalist Kadın Konferansında Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi.

Bu kadınlar emeklerinin kavgasını verirken kurşunlananlar, yakılanlar, öldürülenler, emeğiyle geçinmeye çalışan, savaştan kadınlar. 8 Mart'ın tarihi, işte böyle kanlı bir mücadele geçmişine dayanırken, bu kadar acı bedeller ödenmişken, bu gün ülkemizde burjuvazi tarafından içi boşaltılmaya çalışılıyor. Politikacı eşlerinin, elini sıcak sudan soğuk suya sokmayan, kendi evini bile toplamaktan aciz, işlerini hizmetçilere yaptıran kadınların, sanki doğum günü, evlilik yıldönümü gibi 8 Mart kutlamasını şahsen ben hazmedemiyorum. 8 Mart'ı yaratan ve bu uğurda şehit düşen emekçi kadınlarımıza ihanet sayıyorum. 8 Mart maskeli balolarda, eğlence mekanlarında ortaya çıkmadı. Yangınlarda, kurşun sesleri arasında, işkencelerde tarihe yazıldı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

ezilen, hor görülen, Kürt illerinde töre cinayetlerine kurban giden, din olgusuyla sindirilip korkutulan, sokakta, işyerinde, toplu taşıma araçlarında, hatta evinde bile cinsel tacize uğrayan, tv programlarında, gazetelerin arka sayfalarında cinsel obje olarak gösterilip sırtından para kazanılan, kadın programlarında acıları üzerinden reytingler yapılan kadınların günüdür. 8 Mart dünyaya getirdikleri çocuklarına bile analık edemeyecek hale getirilen, çocuklarını istedikleri gibi okutmayan, hatta barakalarda, gecekondularda, çocuklarına sıcacık bir ortam yaratamayan, ciğerleri parça parça olan anaların günüdür. İş yerlerinde ahlaki ile çalışmak isteyip de tacize uğrayan kızlarımızın ve kadınlarımızın artık yeter deyip isyan ateşinin yaktığı, insanca yaşam, iş ve aş talep ettikleri gündür. Yani bizim günümüzdür.

Öyleyse 8 Mart'ın;

-Resmi tatil olması için
-Medeni haklarımızı hayata geçirmek için
-İnsanca yaşam hakkı için
-Ev işlerinde, hiçbir sosyal hakkı olmayan kadın emekçilerimiz için, yani kendimiz için, gelin dostlar biz de meydanlara çıkalım. Çocuklarımızı, geleceğin emekçi kadınlarına daha güzel, daha iyileştirilmiş, miras bırakmak için sesimizi yükseltelim, haykıralım. Yanan meşaleyi söndürmeyelim.

8 Mart'ımıza sahip çıkalım.

YAŞASIN 8 MART

DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

8 MARTIMIZA ALANLARA
ÇIKARAK SAHİP ÇIKALIM

dünden yarına mektuplar...

Bugünlerde az kalsın yine şu kalpazan çetesi başımıza bela oluyordu; hani şu İtler Vadisi diyorlar ya... Kaldırıldı da ucuz kurtulduk diye sevinme sakın, yakında daha beteri gelir ve ayrıca gelmesi de gerekmez, şu anda da televizyonlarda ondan daha kötülerini var.

Peki ama ne bunlar dostum, ne anlatıyorlar bize? Teknik bir deyim olarak hani roman ve film karakterlerine "kahraman" denir ya, şu Polat'lar, Aras'lar filan, nasıl "kahraman"lardır bunlar?

Her şeyin sahtesi var artık biliyorsun; peki "kahraman"ın sahtesi olmaz mı?

Bir bak şunlara hele sevgili dostum, şu kalpazanlara, şu somun pehlivanlarına bir bak.

Meğer biz Malkoçoğlu'nun Karamurat'ın boş yere günahını almışız. Bir atışta dokuz kfir haklayan o eski Cüneyt abiler meğer biraz da masal kahramanlarıymış. Daha doğrusu esasında onlar biraz komik oldukları için çocukluğumuzun dünyasından geçip giderken geride öyle derin izler filan bırakmamışlar.

Ama şimdikiiler hiç komik değil! Her yanından tiksinti verici kokular sızan katil çetelerini allayıp pullayıp bize "kahraman" diye satıyorlar. Birkaç kamera numarası, birkaç yandan bakış... Sokakta görsen adam yerine koymayacağın tipler, çocuklarımızın hayatında "örnek" alınan "kahramanlar" haline geliyorlar. Üstelik yalnızca öyle soyut bir özenme de değil bu; gerçekten kendisini "vatan kurtarıcısı" zannedenler de çıkıyor aradan.

Ama ne kahramanlar! Şişli'nin en işlek caddesinde yüreğinden başka bir silahı olmayan bir adama yaklaşık ensesine ateş etmek... İşte bütün yapabildikleri bu! Hayatlarında bir kez olsun emperyalist güçlerin temsilcilerinin burnunu kanatmayı akıllarından geçirmemişlerdir. Hayatlarında bir kez olsun bir dava için hayatlarını ortaya koymayı akıllarından geçirmemişlerdir. Her zaman bilirler ki, abileri karakollarda onların sırtını sıvazlayacak, hatta işi iyice abartıp hatıra fotoğrafı çektireceklerdir!

Kürdün tepesine bin (binebilirsen tabii!), Ermeni'yi sokak ortasında kurşunla (bak bu biraz daha kolay oluyor!), rahipleri vur (bu en kolay!) en küçük bir korunması olmayan kiliselerin duvarlarına çatapat bırakıp tabanları yağla (eh bu zaten serbest!) Ne büyük cesaret!

Bu topraklar üzerinde İncirlik diye bir kasaba var örneğin! O kasabada Ortadoğu'nun ve hatta dünyanın en önemli Amerikan üslerinden biri vızır vızır çalışıyor. Kimsenin itirazı var mı? "Kahraman"larımız "uğruna ölüme" dedikleri şu bayrağın dalgalandığı topraklarda ekonomiyi kimin yönettiğini, ekilecekleri-biçilecekleri kimin belirlediğini hiç akıllarına getirirler mi?

Kızıldere, Tokat'ın Niksar ilçesinin

bir köyüdür. "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" sözü, 30 Mart 1972'de orada, kerpiç bir evin çatısından söylenmiştir.

"Biz burada şerefimizle bir kez ölüyoruz; sizler bizleri asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz."

Bu sözler de Ankara'da bir cezaevi avlusunda, idam sehpasının üstünde söylenmiştir.

İkinci söyleyen, Mahir Çayan'dır; ikincisi, Yusuf Aslan!

Yönetmen "motor" diye emir verdiğinde rol keserek yamuk bakışlar fırlatmak, keramet dolu(!) laflar etmek, duvarlardan atlayıp sağa sola kuru sıkı ateş etmek kolaydır. "Filim icabı" kahramanlık özel bir cesaret de gerektirmez. Çekim biter, üstünüzü silkeleyip kahvenizi yudumlarsınız. Hepsi o kadar!

Ama Kızıldere öyle değildir. CIA'sından MIT'ine askerinden polisine binlerce silahlı adamın kuşatıldığı bir evde, çatıda dimdik durup "gelin de teslim alın" demek, başka bir şeydir.

Boynunuzu ilmeğe uzatırken dimdik durmak da başka bir yetenektir ve böyle yetenekler, yalnızca gerçek kahramanlarda vardır. O gerçek kahramanlar da senaryo sayfalarından değil, emekçi halkların bağrından, şu bizim çamurlu sokaklarımızdan çıkar.

"Birçokları bana maceracı diyecekler" diye yazıyordu yıllar önce Che Guevara, "Evet öyleyim, ama postunu tehlikeye atan türden!"

İşte tam da bunu anlatmak istiyorum sana dostum; postunu tehlikeye atmak, inandığı şeyler için daha otuz yaşına varmamışken ölmeyi göze alabilmek... Kızıldere'ye giden yolu bir düşünsene... İdam edilmek istenen üç arkadaşlarını (Deniz, Yusuf, Hüseyin) kurtarmak için kendi hayatlarını ortaya koyan şu insanları düşün. Daha ilk sorguda birbirlerini satan şu soytarıların hangisiyle kıyaslayabilirsin onları? Nazilerin idam mangalarının önünde kaya gibi dimdik duran partizanları bir düşün; gerçek mermilerle vuruluyordu onlar ve ölümleri de geçektir. Derisi yüzülürken ah bile etmeyen eski Anadolu isyancılarını düşün; bu saray dalkavuklarının çapı nedir ki onların karşısında?

Sonuçta, bizim gerçek kahramanlarımız var sevgili dostum ve onlar olağanüstü insanlar da değiller. Her emekçinin, her onurlu insanın içinde var olan cevherdir onları kahraman yapan.

O cevher, hiç yitmedi ve yitmeyecek.

Ve o cevher, gerçek bir köyde, gerçek bir evin çatısında, gerçek bir insanın sözlerinde kendisini ortaya koyar; ekranda değil.

Bunu unutma. Kendine iyi bak, umudunu diri tut. Gelecek, sen nasıl istiyorsan öyle gelecek.